

Την περασμένη Κυριακή έγιναν οι εκλογές στην Κοινότητα και για πρώτη φορά σε είκοσι χρόνια που τις παρακολουθώ δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για την παροικία. Συνήθως, συμπάροικοι που δεν είναι καν μέλη τής Κοινότητας με ρωτούσαν για τις διεργασίες πριν τις εκλογές, ποιοί θα συνεργαστούν με ποιούς, ποιοί θα είναι υποψήφιοι κλπ, αλλά και μετά τις εκλογές τηλεφωνούσαν για να μάθουν το αποτέλεσμα. Αυτό το ενδιαφέρον δεν υπήρχε για κανέναν άλλο φορέα και η φετινή αδιαφορία τής παροικίας με ανησυχεί, όπως πρέπει να ανησυχεί τους υπευθύνους στον ιστορικό φορέα.

Το γεγονός ότι φέτος ψήφισαν μόνο 170 μέλη με 1288 πληρεξούσια σχολιάστηκε αρνητικά και πολλοί είναι αυτοί που το θεωρούν απaráδεκτο, γι' αυτό θα ήθελα να το σχολιάσω, λαμβάνοντας υπόψη και την επιστολή τού Δημήτρη Φούντα, Α' Γραμματέα τής Νομαρχιακής Επιτροπής ΠΑΣΟΚ Σίδνει που δημοσίευσε την περασμένη Παρασκευή ο "Κόσμος".

Η επιστολή περιέχει πολλά στοιχεία με τα οποία συμφωνώ, όμως, ο κ. Φούντας τα αναφέρει 20 χρόνια καθυστερημένα, γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι στο μεγαλύτερο διάστημα υπήρχε στενή συνεργασία τού ΠΑΣΟΚ με την ομάδα που έχει τα "κουκιά". Ο κ. Γιώργος Αγγελόπουλος δεν μπορούσε να εκλεγεί πρόεδρος χωρίς την υποστήριξη αυτής τής ομάδας, αλλά γιατί "ξίνισε" αυτή η συνεργασία δεν γνωρίζω και δεν θα αναφερθώ σε ειδικίες.

Γράφει ακόμη ο κ. Φούντας για τα "περιβόητα" πρόξιν, όμως αυτά δεν ανακαλύφθηκαν την περασμένη εβδομάδα, αλλά χρησιμοποιούνται δεκαετίες ολόκληρες, ακόμη και από το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό διερωτώμαι

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...

μη

αν θα ήταν "περιβόητα" στην περίπτωση που η παράταξη τού κ. Φούντα είχε την πλειοψηφία για να εκλέγει πρόεδρο και γραμματέα, αλλά και αν θα πρόσφερε την προεδρία ή γραμματεία στους αντιπάλους τους.

Κατά τη φτωχή μου γνώμη, το πρόβλημα με τις εκλογές στην Κοινότητα δεν είναι τα πληρεξούσια, αλλά η παρουσία των Κομμάτων και χωρίς αυτά δεν θα υπήρχε η ανάγκη

στην ιδέα ότι τίποτε δεν πρόκειται ν' αλλάξει, όσο επιθυμητές και αναγκαίες αν είναι οι αλλαγές. Τα κόμματα θα παραμείνουν και τα πρόξιν θα παραμείνουν.

Όμως, η Κοινότητα δεν μπορεί να κάνει μεγάλα βήματα μπροστά, αν αντλεί τις δυνάμεις και τα ταλέντα της μόνο από το στενό περιβάλλον των Κομμάτων. Θα μου πείτε, βέβαια, ο Δανάλης και ο Παπανικήτας δεν έκαναν τα μεγάλα έργα, τις αγο-

μερικές χιλιάδες δολάρια, όταν πρέπει να προστατεύσουμε μια περιουσία δεκάδων εκατομμυρίων δολαρίων. Το συμβούλιο θα πρέπει να βρει τα κατάλληλα άτομα σε όποια πολιτική παράταξη και αν ανήκουν, εφόσον είναι διατεθειμένα να δουλέψουν για να εξασφαλίσουν το μέλλον τής Κοινότητας με όσο το δυνατόν λιγότερες παρεμβάσεις στο έργο τους από άσχετα διοικητικά στελέχη.

Με την ευκαιρία θα επαναλάβω μια παλιά πρότασή μου. Τον Χάρη Δανάλη, εκτιμώ για την μεγάλη προσφορά του και θαυμάζω για τις αντοχές του, όμως κάποια μέρα θα αποχωρήσει και θα ήταν τραγικό για την Κοινότητα αν δεν μεταβιβάσει τον πλούτο των γνώσεών του σε κάποιο ή κάποια ταλαντούχα που θα τον αντικαταστήσει, γι' αυτό ο/η αντιπρόεδρος θα πρέπει να είναι ο μελλοντικός αντικαταστάτης του που θα κάνει τη μαθητεία του κοντά σε έναν από τους κορυφαίους ηγέτες μας.

Το ίδιο ισχύει και για τον γραμματέα Μιχάλη Τσιλίμο, που και αυτός χάρισε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι τής ζωής του στην Κοινότητα και θα πρέπει να εκπαιδεύσει τον/την διάδοχό του στο νευραλγικό πόστο για να υπάρχει συνέχεια. Μια άλλη πρόταση που θα έκανα είναι ότι ενώ στις διοικητικές θέσεις θα πρέπει να προωθηθούν νέα πρόσωπα, δεν πρέπει να στείλουμε στη χωματερή τα παλαιά στελέχη γιατί υπάρχει ανάμεσα τους ένας θησαυρός γνώσεων και πείρας. Όλους αυτούς τούς πρώην προέδρους, γραμματείς κλπ. θα μπορούσε η Κοινότητα να χρησιμοποιήσει σε συμβουλευτικό ρόλο για όποια προβλήματα αναδύονται και το συμβούλιο χρειάζεται βοήθεια.

Κοινότητα και κόμματα

για πληρεξούσια. Τα Κόμματα βλέπουν την Κοινότητα σαν τρόπαιο που τους δίνει αίγλη και γι' αυτό αυτοί που έχουν την εξουσία δεν πρόκειται να την παραδώσουν στους αντιπάλους τους.

Όμως θα πω κιόλας ότι τα Κόμματα, Αριστερά και ΠΑΣΟΚ, δεν χρησιμοποίησαν ή μάλλον δεν εκμεταλλεύτηκαν ιδεολογικά την Κοινότητα και οι ηγέτες τους δούλεψαν σκληρά για την πρόδοό της πολλά χρόνια. Η Κοινότητα δεν είναι σήμερα παράρτημα τού ΚΚΕ, όπως πιστεύουν πολλοί.

Η Κοινότητα δεν χρηματοδοτεί κόμματα, δεν πανηγυρίζει κομματικές επιτυχίες, δεν προωθεί ιδεολογίες και πρέπει να συνηθίσουμε

ρέες κτηρίων και γης, το Ελληνικό Σπίτι, την Κοινοτική Λέσχη κλπ.; Βεβαίως το έκαναν, αλλά χρειάστηκε να συγκροτηθούν με τα κόμματα τής αριστεράς και το ΠΑΣΟΚ. Τώρα η κατάσταση έχει αλλάξει και η Κοινότητα χρειάζεται επειγόντως δυναμικούς εξωδιοικητικούς ανθρώπους με πείρα και γνώσεις για να βοηθήσουν το συμβούλιό της ν' αντιμετωπίσει και να λύσει τα μεγάλα προβλήματά της, όπως την αξιοποίηση τής περιουσίας της και το χρέος που όταν αυξηθούν τα επιτόκια θα είναι δυσβάσταχτο.

Είναι αστείο αυτό που λένε μερικοί να εκλεγούν στο συμβούλιο ο άλφα ή ο βήτα επειδή μπορεί να διοργανώνει χορούς για να φέρει

* Πέντε λεπτά ακόμα, σε παρακαλώ!

Την περασμένη Κυριακή ήταν μια υπέροχη μέρα για περίπατο στο πάρκο.

Μια γυναίκα καθόταν δίπλα σε έναν άνδρα σε κάποιο παγκάκι, κοντά στην παιδική χαρά.

"Αυτός είναι ο γιος μου" ειπε η γυναίκα στον άνδρα δείχνοντας το αγοράκι με το κόκκινο μπλουζάκι. "Του αρέσει πολύ να κάνει τσουλίθρα".

"Είναι υπέροχος"! ειπε ο άνδρας. "Η κόρη μου είναι το κοριτσάκι με το άσπρο φόρεμα. Της αρέσει να κάνει ποδήλατο."

Σε λίγο κοίταξε το ρολόι του και φώναξε στην κόρη του: "Τι λες πάμε;"

Το κορίτσι τον παρακάλεσε: "Πέντε λεπτά ακόμα μπαμπά!"

Εκείνος της έγνεψε καταφατικά και εκείνη συνέχισε χαρούμενη να κάνει βόλτες με το ποδηλάκι της.

Ύστερα από λίγο της ξανακάνει νόημα: "Μήπως να πηγαίναμε τώρα;"

"Πέντε λεπτά ακόμα μπαμπά μου, σε παρακαλώ!" τον ξαναπαρακάλεσε, εκείνος χαμογέλασε και ειπε "εντάξει".

"Πρέπει να είστε πολύ υπομονετικός πατέρας", σχολίασε η γυναίκα που καθόταν δίπλα του.

Ο άνδρας χαμογέλασε και ειπε:

"Ο μεγάλος της αδελφός ο Γιάννης, σκοτώθηκε σε τροχαίο πέρυσι. Τον χτύπησε ένας μεθυσμένος οδηγός την ώρα που έκανε ποδήλατο εδώ κοντά. Και τί δεν θα έδινά για πέντε λεπτά με τον γιο μου. Ορκίστηκα να μην ξανακάνω το ίδιο λάθος με την κόρη μου. Αυτή νομίζει οτι της δίνω άλλα πέντε λεπτά να παίξει με το ποδήλατο της. Η αλήθεια είναι οτι κερδίζω εγώ πέντε λεπτά παραπάνω που την βλέπω να χαίρεται."

Μήπως να δίνουμε σήμερα και εμείς πέντε λεπτά από τον χρόνο μας σε κάποιον που αγαπάμε;

* Ευτυχώς γλιτώσαμε!

Μπίνγκο! Η Ντόρα το έκανε το θαύμα της - γιατί να το κρύψωμεν άλλωστε! Σύμφωνα με δημο-

σίευμα του «Εθνους της Κυριακής» η κυρία Μπακογιάννη έριξε γκριζο στο κόκκινο της γραμμής (εθνικής συνεννόησης) περί τη FYROM. Ούτε λίγο ούτε πολύ, δεν έμεινε σταθερή στο ζήτημα της «μιας ονομασίας για όλες τις χρήσεις», ούτε στη συνταγματική αποτύπωση αυτής της συμφωνίας από πλευράς Σκοπίων, ούτε (κι αυτό είναι το χειρότερο) έμεινε απολύτως αρνητική στο ζήτημα της αναγνώρισης Μακεδονικού έθνους και Μακεδονικής γλώσσας. Περί όλων αυτών η διάψευση της κυρίας Μπακογιάννη, διάψευση δεν ήταν. Και το μυστήριο (που μυστήριο δεν είναι) είναι ότι όλοι μέσα μας ξέραμε τι μπορεί να σκαρώνει, χωρίς να χρειάζεται να το γνωρίζουμε. Όλοι; όχι ακριβώς! Υπάρχουν κι εκείνοι που στην πολιτική Μπακογιάννη δεν έβλεπαν κάτι το μεμπτόν, και μάλιστα τώρα με την εκλογή Σαμαρά χαρακτηρίζαν την αντίθετη πολιτική ως «δεξιά».

Από πότε όμως η υπεράσπιση των ελληνικών ζωτικών συμφερόντων θεωρείται δεξιά πολιτική (ή χαρίζεται στη δεξιά) κι όχι (και) αριστερή;

ΣΤΑΘΗΣ Σ.

* Καλόο!

Περπατάνε δύο ξανθιές στο δρόμο και περνάνε από ένα μαγαζί που πούλαγε καθρέφτες. Βλέπει λοιπόν η πρώτη μέσα σε ένα καθρέφτη και λέει:

- Είμαι σίγουρη ότι κάπου έχω ξαναδεί αυτήν εκεί μέσα.

- Κάνε στην άκρη να δω, λέει η άλλη.

Πάει κοιτάει και της λέει:

- Βρε ηλίθια, εγώ είμαι...

Ακόμη ένα:

- Γιατί οι άντρες είναι σαν τους κάβουρες;

- Γιατί όλο είναι καλό, εκτός από το κεφάλι.

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης: Άραγε από ποια σχολή παίρνει το πτυχίο του ο πολυτεχνίτης και καταλήγει ερημοσπίτης; Είναι προσόν, ταλέντο ή ειρωνεία να αποκαλείται κάποιος «πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης»; Σαφέστατα και ειρωνεία, αφού «πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης» χαρακτηρίζεται κάποιος όταν καταπιάνεται με πολλές ασχολίες αλλά δεν καταφέρνει να φέρει καμία από αυτές σε πέρας, δηλαδή αποτυγχάνει σε όλες. Άρα δεν έχει απτά έργα και αποτελέσματα. Με παρόμοια σημασία αναφέρεται στίχος από το αρχαιοελληνικό κωμικό έπος «Μαργίτης», που ορισμένοι αποδίδουν στον Όμηρο: «Πόλλ' ηπίστατο έργα, κακώς δ' ηπίστατο πάντα» δηλαδή ότι όποιος καταπιάνεται με πολλές τέχνες δεν καταφέρνει να μάθει καμία σωστά. Ακούγοντας τη φράση, μας έρχεται στο νου η γνωστή κωμική ταινία «Πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης» του Αλέκου Σακελλάριου (1963) με πρωταγωνιστή το Θανάση Βέγγο. Ο τίτλος της ταινίας αποτυπώνει ακριβώς το νόημα της γνωστής φράσης, αφού ο πρωταγωνιστής, ερχόμενος στην Αθήνα από την επαρχία, προσλαμβάνεται σε διάφορες δουλειές (σερβιτόρος, διαιτητής μποξ, υπάλληλος φαρμακείου, φωτογράφος και αστυφύλακας), αποτυγχάνει σε όλες και τελικά κάθε φορά απολύεται.